

795.4

Kártyások között a Várkert Kioszktól a Dráva utcáig

A Városmajorban és a Dunakorzóban már nincs hazárdjáték

Egy évvel ezelőtt körútra indultunk Budapesten. Arra voltunk kíváncsiak: igaz-e a mondas, hogy híres kártyás-város Budapest? Akkor igaz volt. Utcaikon, tereken, parkban, kávéházban kora délutántól sötétedésig keverték a kártyát és egy-egy parti végén ferblin, huszonegyen — nem egy helyen láttuk — ötven-száz forint is gazdát cserélt.

Egy év után most ismét körbejártuk Pestet.

Ultizók a játszótéren

Négy óra körül lehet az idő, amikor megállunk a Bajcsy-Zsilinszky út és a Bank utca sarkán. A játszótéren gyerekek kergetik a labdát, a padokon összehajló párok, horgoló nénikék, fiatal mamák. Az egyik padon kártyáznak. Sportinges fiatalember és két idősebb férfi. Előttük maroknyi aprópénz — *ultiznak*. A keskeny padon nem férnek el hárman, a sportinges a támla mögött áll.

Nyilván nem is bánja, így jobban látja partnere lapját...

Közben gyűlnek a kibicék. Aztán az egyik zsebébe nyúl. — *Nálam is van kártya. Ki jön?*

Most már két padon csörög a pénz.

Tovább megyünk. Várkert Kioszk. A teraszon pohár sör, vagy dupla mellett néhány vendég sütteti magát a nappal. Itt is játszanak. Pikét, alsóst. Az asztalon kréta, felíró tábla, de ez úgy látszik csak díszlet, mert a tábla alól kilóg a papírpénz. A sarokasztalnál két férfi römizik.

— Kész — mondja az egyik és leterit.

A vesztes zsebébe nyúl. Szegényebb lett harminc forinttal.

Megtért a Korzó

A másik parton a kártyaszalonjáról már-már hírhedt Dunakorzóban szokatlan csend fogad. A nagy teremben, a fanatikus kártyások Mekkájában egy lélek sincs.

— *Július elsejével megszűnt a kártya nálunk* — ragyog az örömtől az üzletvezető. — *Kérem, a kártya züllesztette le a kávéházat. Délután 2 órától éjjelig mindennap csak a rómi ment. Nem fillérekbe...* Azok a vendégek, akik feketére, vagy egy pohár vermutra jöttek be, leülni sem tudtak. De ennek már vége. *A kártyaszalont átépítjük, presszó lesz.*

Tavaly a Ligetben sok kártyást láttunk. Most egyet sem. A padokon sakkoznak. Megjavit a Liget? Már kifelé jövünk, amikor a bokrok között három csikófrizurás, tarkain ges ifjúra akadunk. *Dominóz-*

nak. Akkor fejezték be a játszmát és az egyik már keveri is, újabb partira a köveket.

— *Várjunk csak, hercegem — csap rá a másik kettő — buktál. Először a baksist.*

A „herceg” vállat von: — *Van itt pénz. Kaptam a fatertől.*

Es ledob egy húszast.

Apuka marad

A Városmajorban is kártyás híre volt. A kóasztaloknál tízes csoportokban játszották a ferblit, ultit, fájert, huszonegyet. Ide is eljöttünk, de kártyának nyomát sem láttuk. A jegenyefák alatt öt-hat pár sakkozik.

Az úton szálás rendőrtizedes sétál, őt kérdezzük. Mosolyog.

— *Itt már nincs kártya, nincs hazárdjáték. Tavasz óta egész nap őrszem jár a parkban. Nem akarunk a kerületben kártyabarlantot — nincs is.*

Utolsó utunk az újpesti rakpart. A Dráva és a Népfürdő utca sarkán, a kavicskotró melletti giz-gazos telken 20—25 ember üldögél. Termésköveken. Húvós Duna-szél borzolja a haját, emelgeti a zsíros, agyonfogdosott kártyát, de ez láthatóan senkit sem zavar. Négy csoport is játszik: *ultit, ferblit, römít és snapszert. A köveken, a földön mindenütt pénz.* Erre is jöhetne időnként egy rendőr.

Sötétedik. Copfos kislány szalad át az úton, s a ferblizó csoporthoz tart.

— Gyere vacsorázni, apuka. Már éhesek vagyunk...

De jó a lapjás, és apuka maradt.

Balogh László

Esti
Hírlap
1959. VIII. 9.

"1959"